

Csontos Márta

Neverending story

Már nincs meg a torony, hova
egykor lámpásomat akasztottam,
s úgy voltam a kétségek sötétjébe
bugyolálva, mint Héra, kit kigondolt
magának egy görög mesefaragás
meggondolatlan szerzője az éjszaka
bársony-asztalának dőlve, fejében egy
addig megíratlan végtelen történettel,
melynek akkor még alteregóm volt a
főszereplője.

A történetnek akkor lett vége először,
mikor a jeltelen sötét üzenete tengerbe
fűlt egy viharos éjszakán, s a csend legkisebb
zugába menekült a fény. Nem jött már a
bizonyosság, később sem jöttek új, délceg
Leandroszok, csak a virtuális tetemek száma
gyarapodott a feltámaszthatatlan mítosz
bejárat nélküli kazamatáiban.

A tenger íze mégis megmaradt ajkamon,
s még mindig megbabonázva állok a parton;
több ezer éves álmom horizontján, ahol még
azóta is tart a helyszínelés az istenek között
térdeplő örök közreműködésével.

Ez egy neverending story, melynek fragmentumaiban
apró részecskékre bomlik a magam alá gyűrt
várákozás egy újabb utolsó kísérlet jogán,
s kezemben tollal a történet utolsó lapjára
karcolom a Titkos Ajtó kijáratát, mely nem
vezet sehová, de mögötte megtalálalak Téged.

